

Zákaz diskriminace vychází z principu spravedlivého posuzování člověka podle jeho osobních kvalit a schopností, nikoliv podle příslušnosti k určité rase, pohlaví nebo na základě sexuální orientace či věku. Ochrana před diskriminací je významnou oblastí společenských vztahů upravenou pozitivním právem. Antidiskriminační legislativa se v České republice začala intenzivně rozvíjet až v posledních letech v souvislosti se začleněním našeho státu do struktur Evropské unie. Vzhledem ke zřetelné podpoře protidiskriminačního zákonodárství ze strany Evropské unie lze předpokládat, že tento trend bude pokračovat i v budoucnu.

Platná vnitrostátní právní úprava věnující se uplatňování zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace v pracovněprávních vztazích vychází plně z komunitárních právních předpisů, které tuto problematiku detailně řeší. S implementací příslušných norem byly do našeho právního řádu poprvé zakotveny pojmy přímá a nepřímá diskriminace, rovné zacházení, obtěžování a sexuální obtěžování.

Ovšem namísto vytvoření jediného právního předpisu, který by tyto otázky řešil komplexně, byla tato úprava zapracována do velkého počtu pracovněprávních norem. Oblast ochrany před diskriminací je tak roztržena do řady zákonů, v nichž je nezdědka upravena nesouvisle na několika místech. V některých případech došlo dokonce ke vzniku právní duality.